

C215 – OPE23

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

22 april 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR OPENBARE WERKEN, MOBILITEIT EN ENERGIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Patrick De Klerck tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de nieuwe premies voor het uitvoeren van energiebesparende investeringen in woningen	1
Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over energiescans	2
Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de gezondheidsrisico's van ventilatiesystemen	8
Vraag om uitleg van de heer Frans Peeters tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, en tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de evaluatie van het Mobiliteitsconvenant en de bijhorende modules	11

Waarnemend voorzitter: de heer Frans Peeters, ondervoorzitter

Vraag om uitleg van de heer Patrick De Klerck tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de nieuwe premies voor het uitvoeren van energiebesparende investeringen in woningen

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, eind 2007 werd een voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering opgesteld tot toekenning van premies voor het uitvoeren van energiebesparende investeringen in woningen. De regeling wil ervoor zorgen dat personen die niet kunnen genieten van een federale belastingvermindering voor energiebesparende uitgaven, omdat ze geen of onvoldoende belastingen betalen, toch een gelijkaardig en gelijkwaardig voordeel ontvangen. De Vlaamse Regering zou daarvoor gebruik maken van de mogelijkheid voorzien in het CO₂-REG-decreet om aan deze doelgroep een afzonderlijke premie toe te kennen.

De premies kunnen worden toegekend voor onder andere dakisolatie, een stookketel met hoog rendement, hoog isolerende beglazing, enzovoort. De regeling voorziet dat de minister de aanvraag- en toekenningsprocedures bepaalt en voor de administratieve afhandeling een beroep kan doen op derden. De kosten van de regeling zelf zijn ten laste van het Energiefonds.

De SERV moest in opdracht van minister Crevits advies geven over de regeling. De raad oordeelde dat, hoewel het lovenswaardig is om deze doelgroep te proberen te stimuleren en dezelfde voordelen te geven, het af te raden is dit voorstel te gebruiken.

De argumenten daarvoor zijn dat de regeling te weinig bekend zou zijn bij de lage inkomensgroepen en laaggeschoolden. Daarnaast zou de regeling een situatie kunnen creëren waarbij degenen die als laatsten hun aanvraag indienen, niet meer in aanmerking komen voor de premie. Ook ging de regeling gepaard met vele administratieve verplichtingen, terwijl het net vooral de lage inkomensgroepen zijn die hierdoor afgeschrikt worden.

Bovendien blijft het probleem van prefinanciering bestaan, aangezien de premie maar verkrijgbaar is na de initiële investeringen, wat voor de lage inkomensgroepen meestal onhaalbaar is. De SERV argumenteerde daarnaast ook nog dat de regeling niet volledig voor gelijkschakeling zorgt met de belastingbetaler, dat de administratieve

lasten aanzienlijk zullen zijn en dat de regeling veel implementatieproblemen zal veroorzaken.

Het doel van de premie is een bijkomende klimaatmaatregel te implementeren die zou bijdragen tot de verbetering van de energieprestatie van het Vlaamse woningbestand en het verbeteren van de kansen voor een betere leefkwaliteit. Maar gezien de argumenten van de SERV kan de effectiviteit en de efficiëntie van de premiereregeling in vraag worden gesteld.

Mevrouw de minister, wordt het besluit van de Vlaamse Regering betreffende dit punt aangepast, rekening houdend met de argumenten van de SERV? Indien ja, welke punten worden aangepast of toegevoegd? Is een belastingkrediet via een korting op de factuur geen beter voorstel, aangezien het fiscale voordeel onmiddellijk wordt verrekend bij de factuur?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, collega's, de SERV heeft inderdaad op 6 februari 2008 advies verleend over een voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering tot toekenning van premies voor het uitvoeren van energiebesparende investeringen in woningen. De premies kunnen volgens het voorontwerp toegekend worden voor investeringen in dak- of zoldervloerisolatie bij bestaande woningen, voor de vervanging van enkel glas door beglazing met hoge isolerende eigenschappen en voor de vervanging van een verouderde verwarmingsinstallatie door een condensatieketel.

Er is één belangrijke voorwaarde: de premie wordt toegekend op voorwaarde dat de aanvrager niet, of niet ten volle, kan genieten van de federale regeling van een belastingvermindering voor energiebesparende maatregelen, doordat zijn inkomsten onvoldoende zijn om een belastingvermindering te kunnen toepassen.

De SERV erkent in zijn advies dat bijkomende gerichte REG-maatregelen voor lage inkomensgroepen absoluut nodig zijn. Volgens de SERV kunnen gezinnen met lage inkomens vaak niet of niet volledig genieten van de federale belastingvermindering voor energiebesparende uitgaven.

De raad waardeert dan ook dat de Vlaamse Regering probeert om een probleem inherent aan de federale maatregel op te lossen. Het gaat immers om een federale ongelijkheid, die wij op die manier oplossen.

Toch argumenteert de raad dat de modaliteiten van het voorstel onvoldoende zijn afgestemd op lage

inkomens. De SERV stelt dat het nuttig kan zijn om in overleg met de federale overheid nog andere slimme financieringsopties te bekijken. Ik heb daar geen enkel probleem mee, op voorwaarde dat het niet leidt tot uitstel. Dat is ook de motivering waarom we nu al opteren voor een dergelijke premie.

In mijn nota aan de Vlaamse Regering van 7 december 2007 heb ik uitgelegd dat de energiepremies in de eerste plaats bedoeld zijn om tegemoet te komen aan de bezorgdheid van de Vlaamse Klimaatconferentie. Sommige mensen orakelen in krantenartikels dat de Klimaatconferentie niets heeft opgebracht, maar dat is een fout van formaat: de Klimaatconferentie lag net aan de basis van het grootschalige energierenovatieprogramma voor het Vlaamse woningenpark. Het onderzoek naar de prioriteiten van dergelijk programma heeft aangetoond dat, om uiterlijk in het jaar 2020 geen energieverslindende woningen meer te hebben, de meest prioritaire maatregelen voor bestaande woningbouw erin bestaan het dak of de zoldervloer op een degelijke manier te isoleren, de enkele beglazing te vervangen door hoogrendementsglas en verouderde verwarmingsinstallaties te vervangen door een condensatieketel.

Ik erken dat er vandaag al verschillende regelingen zijn die energiebesparende maatregelen ondersteunen, maar die fiscale maatregel is er nu eenmaal, en die voorziet in een directe belastingkorting tot 40 percent als je bepaalde energiezuinige investeringen doet. Zolang dat systeem aan sich blijft bestaan, blijf je met de fundamentele waarheid zitten dat mensen die geen of onvoldoende belastingen betalen, niets hebben aan die federale belastingkorting.

De Vlaamse Regering probeert nu kort op de bal te spelen. Er zullen hopelijk nog een aantal gesprekken worden gevoerd over het ondersteunen en financieel stimuleren van energiezuinige investeringen, maar daarnaast gaan we nu al over tot het wegwerken van een ongelijkheid en geven we mensen die geen belastingvoordeel kunnen genieten, nu al een premie. Bij de huidige premie wordt er dus geplafonneerd. Wie een dergelijke investering doet, krijgt die cash terugbetaald.

Er zijn zeker andere mogelijkheden, maar daarvoor hebben we de diverse overheden nodig. Het is dus mogelijk dat er in de toekomst andere systemen komen, maar zolang het fiscaal systeem blijft zoals dat vandaag is, is het toekennen van een premie aan wie niet kan genieten van enig belastingvoordeel, een zeer waardevol alternatief. Deze maatregel is ondertussen al voor de tweede maal goedgekeurd. Na het advies van de Raad van State zal hij definitief worden goedgekeurd. Ik verwacht dat dit over enkele weken zal gebeuren.

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Er zijn inderdaad bijkomende

gerichte maatregelen nodig voor die lage-inkomensgroepen. Dat is ook de essentie van wat voorlag. Er moeten inderdaad federale discrepanties worden weggevoerd. Alle mogelijkheden om dit te doen, zijn zeker goed. Ik ben ervan overtuigd dat u actiegericht wilt werken en dat ook voort zult doen. Het zou inderdaad een goede zaak zijn voor het Vlaamse woningpatrimonium, en zeker voor die doelgroepen, om daar extra accenten te leggen. Ik kan uw actiegerichtheid zeker steunen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over energiescans

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, de distributienetbeheerders hebben de openbardienstverplichting om in de periode 2007-2009 bij 50.000 gezinnen een energiscan uit te voeren. Ik heb vernomen dat begin februari de vierduizendste scan plaatsvond. Het lijkt me dus tijd te zijn voor een evaluatie.

Belangrijk is dat het de gemeenten zijn – en dan veelal de OCMW's – die moeten bepalen bij welke gezinnen er een scan wordt uitgevoerd. Bij voorkeur moet worden gekozen voor de meest kansarme gezinnen. Daar lijken me inderdaad de grootste mogelijkheden te liggen, enerzijds wat de problematiek van de huisvesting zelf betreft en anderzijds wat de besparing voor het gezin betreft.

Mevrouw de minister, de resolutie van de Themacommissie ad hoc Energiearmoede, die vorige week unaniem werd goedgekeurd door het Vlaams Parlement, vraagt de scans te laten uitvoeren bij klanten met een dossier bij de lokale adviescommissie (LAC), dus geconcentreerd op mensen die de grootste problemen hebben en de grootste risico's lopen. Deze energiescans hebben een viervoudige doelstelling: mensen bewust maken van het energiebesparingspotentieel; proberen een gedragsverandering tot stand te brengen; een aantal kleine ingrepen doen, zoals het plaatsen van spaarlampen, een spaardouchekop, radiatorfolie en dergelijke; aanzetten tot grotere investeringen, zoals dakisolatie, superisolerende beglazing, condensatieketels enzovoort.

Ik heb eens een aantal rapporten van een aantal energiescans doorgenomen. Weliswaar waren die afkom-

stig van dezelfde netbeheerder, maar ik veronderstel dat ze elders gelijkaardig zijn. Ik moet eerlijk zeggen dat de inhoud wat teleurstellend is. Ze is namelijk overal dezelfde. We kennen het fenomeen van studie bureaus die een bepaalde inrichting moeten voorstellen aan gemeentebesturen. Met de pc is dat erg gemakkelijk: men kopieert en verandert alleen de naam van de gemeente, en men heeft de oplossing. Ik stel dit wat zwart-wit voor, maar hier komt het toch wel op hetzelfde neer. Bij alle energiescans wordt aangeraden de microgolfoven te gebruiken wanneer men kleine hoeveelheden wil bereiden, een tochtmond te gebruiken, een droogkast met luchtafvoer te verkiezen boven een condensatiedroogkast, de diepvries regelmatig te ontthawen, 's avonds de gordijnen en de rolluiken te sluiten, de kamertemperatuur optimaal in te stellen, de woning kortstondig te verluchten enzovoort.

Dit zijn een aantal tips om energie te besparen, maar daarvoor was er geen energiescan nodig. Het betreft gewoon een aantal algemene standaardtips, die op een eenvoudige wijze aan de betrokkenen kunnen worden gegeven, via het internet of op een andere manier. Belangrijk is bovendien dat in die scans, die drie totaal verschillende situaties betreffen, niets wordt gezegd over de specifieke situatie in het huis, zoals het verbruik van de elektrische apparaten, de verwarmingsinstallatie enzovoort. Dat alles wordt niet gespecificeerd in de scan zelf. Ten tweede en meteen ten laatste wordt in het rapport melding gemaakt van kleine ingrepen die zouden moeten gebeuren. In het beste geval van de drie gaat het om twee spaarlampen, een radiatorfolie en wat kleefband. Verder is men niet gekomen in die energiescans. Over het gebouw zelf wordt niks gezegd. Dat is ook cruciaal. Er wordt geen onderscheid gemaakt naargelang het gaat over oude en niet geïsoleerde gebouwen, naargelang er enkele of dubbele beglazing is. Daar wordt in die energiescans helemaal geen melding van gemaakt.

Het is een beetje hetzelfde verhaal als dat van de gratis stroom. De kostprijs – denken we nog maar aan de personeelskosten, aan de administratieve kosten, aan de kosten om dit te blijven volgen – ligt enorm hoog, maar als we kijken naar het uiteindelijke resultaat, kunnen we daar vragen bij stellen. Dit moet uiteindelijk allemaal worden doorgerekend in de nettarieven. Weegt dit alles op tegen de ecologische, economische en sociale opbrengsten? Hoe efficiënt is dit?

Ik pleit zeker niet voor het afschaffen van die scans, integendeel, maar men moet verder gaan dan nu het geval is om te voldoen aan de oorspronkelijke doelstelling. Als we in de nieuwe resolutie van de Themacommissie ad hoc Energiearmoede vragen om de scans vooral te richten op de klanten met een LAC-dossier, moet het de bedoeling zijn dat de scans een betekenisvolle invloed kunnen hebben op het verbruik en de energiefactuur.

Mevrouw de minister, de energiescans lopen sinds 2007. Er zijn er al meer dan 4000 uitgevoerd. Werden ze al geëvalueerd? Kunt u eventueel al resultaten van deze scans meedelen? Wat is de gemiddelde invloed van de energiescans op de energiefactuur?

De Vlaamse overheid heeft de distributienetbeheerders deze openbaardienstverplichting opgelegd, maar is er verder ook enige toetsing of controle van de resultaten, bijvoorbeeld in de vorm van rapporten?

Wordt de energiebesparing van de energiescans verrekend in de jaarlijkse verplichte energiebesparing die de distributienetbeheerders moeten halen bij hun netafnemers? Zo ja, hoe gebeurt dit?

Zult u eventueel maatregelen nemen om de efficiëntie en vooral de opvolging van de energiescans te verhogen?

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Mijnheer de voorzitter, ik zou me willen aansluiten bij de vraag van de heer Decaluwe. Ik ben lokaal schepen van Milieu en heb een aantal energiescans eens onder de loep genomen en kom tot dezelfde vaststelling.

Het komt traag op gang. Niettegenstaande we vanuit de gemeente meermaals een mailing hebben gedaan naar diverse groepen, in de eerste plaats de kansarmen, we het in het lokale infobladje geschreven hebben en op diverse plaatsen hebben uitgehangen, om zo veel mogelijk mensen warm te maken voor deze goede zaak, merken we dat het zeer traag op gang komt.

Ik was zeer geïnteresseerd om te zien wat men concreet voorstelt aan de mensen, maar na het bekijken van een aantal concrete gevallen merk ik dat het meestal hetzelfde is: folie achter radiators en spaarlampen. Ik heb de indruk dat het te veel een eenheidsworst is, terwijl er te weinig maatwerk wordt geleverd.

Wij hadden ook als probleem de vraag wie het moet doen. We gingen dat eerst via een Sociaal Huis proberen regelen, maar dat ging dan niet. Men heeft dan mensen extra moeten opleiden om dit te doen. Dat was trouwens een heel korte opleiding. Daar wringt het schoentje, dus ik kan me in grote lijnen vinden in wat de heer Decaluwe stelt.

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer Decaluwe, ik denk dat u pertinente vragen hebt gesteld en ook de probleemstelling juist naar voren hebt gebracht.

Ik denk dat het sop de kool zeker waard is, maar dan moeten de scans wel op een heel indringende manier

gebeuren. Het is ook belangrijk dat er een serieuze follow-up is, die verder gaat dan de logische zaken waar geen scan voor nodig is: als er een gloeilamp hangt, vaststellen dat er een spaarlamp moet komen, radiatorfolie laten aanbrengen als die niet aanwezig is en tochtstrips plaatsen voor tochtspelen. Dat zijn belangrijke zaken, maar daarvoor hebben we geen energiescans nodig.

Als de scans effect willen hebben, moet er naast deze aanbevelingen ook een duidelijke visie zijn en moeten middelen vrijgemaakt worden om de noodzakelijke renovaties en ingrepen te doen die iets meer verregaand zijn en ook veel meer geld kosten. De groep van mensen waar deze scans in de eerste plaats op gericht is, heeft ook moeite om die ingrepen te betalen.

Mevrouw de minister, u hebt het renovatiekrediet ingevoerd. Ik vind dat een heel goede maatregel, die waarschijnlijk nog wat tijd nodig heeft om echt op volle toeren te komen. In welke mate is er al zicht op de evolutie daarvan? Zijn er geen mogelijkheden om het federale fonds ter reductie van de energiekost, het zogenaamde fonds-Van Weert, voor dit soort zaken in te schakelen? Daarvoor was het eigenlijk bedoeld, maar ik stel vast dat het daarvoor niet gebruikt wordt.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, ik denk inderdaad dat de scans beter opgevolgd moeten worden. Ze hebben zeker een toegevoegde waarde, aangezien ze peilen naar de energiebesparingsaspecten die samenhangen met good housekeeping, terwijl een klassieke energieaudit vooral kijkt naar de isolatiewaarde van de gebouwenshil.

Als er verdergaande energiebesparingstips uit komen, die te maken hebben met investeringen in dakisolatie, superisolerende beglazing, efficiëntere verwarmingssystemen en dergelijke, moeten we natuurlijk ook de financiële middelen kunnen verstrekken aan die doelgroepen die een scan aangeboden krijgen.

Ik wil wat dat betreft de suggestie van de heer Glorieux steunen, dat er een goede link zou moeten zijn met de zo goed als renteloze leningen die verstrekt kunnen worden door lokale entiteiten van het federale energiebesparingsagentschap. Ik heb begrepen dat jammer genoeg zeer weinig lokale besturen zich aanmelden als lokale entiteit van het federale energiebesparingsfonds. Maar het is raadzaam om naast die lokale entiteiten misschien een derde vorm van goedkope leningen te verstrekken aan die gezinnen die aan de hand van een scan tips aangereikt krijgen.

Ik denk dat verschillende initiatieven lopen die allemaal goed bedoeld zijn en hun nut kunnen bewijzen, maar het zou nog veel meer effect kunnen hebben als we in een

goede coördinatie kunnen voorzien tussen alle instrumenten, die zowel op federaal als gewestelijk vlak, als op vlak van de distributienetbeheerders in de steigers worden gezet.

Op die manier kunnen we alle drempels om effectief werk te maken van energiebesparing wegwerken. Er is de informatiedrempel, want mensen weten nu niet waar ze moeten beginnen met hun energiebesparing. Maar er is ook een financiële drempel, die veel gezinnen hebben, om effectief te kunnen investeren in ook economisch rendabele energiebesparingsmaatregelen.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer Decaluwe, uw vragen zijn terecht en ze vergen inderdaad opvolging. Dat zal ook gebeuren.

Ik wil eerst eventjes kaderen vanwaar we komen. Het besluit van de Vlaamse Regering waarin de actieverplichting betreffende de energiescans wordt opgelegd aan de netbeheerders, werd definitief goedgekeurd op 2 maart 2007 en verscheen in het Belgisch Staatsblad op 20 april, waardoor het effectief van kracht werd eind april 2007.

Op dat ogenblik dienden de netbeheerders met de volgende zaken van start te gaan. Een: het afsluiten van overeenkomsten met de gemeenten die wensten deel te nemen aan het scanproject. Ik herinner mij onder meer de bezoeken die daarbij gebracht worden. Hoe ga je dat organiseren? Hoe kies je welke woningen er gescreend worden? Met wie sluit je een overeenkomst? Al die stappen moeten op dat moment nog gezet worden.

Twee: het lanceren van aanbestedingsprocedures voor de aanstelling van de scanbedrijven. Sommigen deden dat met privépartners. Drie: de ontwikkeling van de software, wat altijd een heikel punt is als je met energie werkt. Vier: het aankopen van het te plaatsen materiaal. Ik heb al die types materiaal zelf ook al gezien: folies, spaarlampen, enzovoort.

Vijf: de opleiding van de energiescanners. Het was de bedoeling om een korte opleidingsmodule in het leven te roepen. De bedoeling van zo'n scan was niet om een audit of een grondige screening of een preadvies voor een grote verbouwing te doen. De bedoeling was om naar die doelgroep te gaan die het het meest nodig heeft, om die mensen op een simpele manier vertrouwd te maken met het belang van zulke investeringen en ze een aantal instrumenten aan te reiken om hun huis wat energiezuiniger te maken.

Dat alles verklaart waarom de meeste netbeheerders pas begin 2008 effectief met de uitvoering van de scans zijn gestart. Voor een evaluatie van de eerste scans is

het dan ook nog te vroeg. Over het beperkte aantal scans dat uitgevoerd werd in 2007, wordt gerapporteerd op 1 mei 2008. Over alle in 2008 uitgevoerde scans wordt pas gerapporteerd tegen 1 mei 2009.

Sommige netbeheerders hebben aan de deelnemende gezinnen wel de nodige instrumenten aangereikt, zoals meterkaarten, waardoor die gezinnen zelf in staat zijn om hun verbruik van nabij op te volgen. Niet iedereen heeft dat gedaan, men is daar vrij in. Het Vlaams Energieagentschap heeft ook een pilootproject goedgekeurd met 100 deelnemende gezinnen, waarbij meters en dataloggers werden geplaatst. Deze gezinnen worden tweemaal gescand, eenmaal in het begin van het scanproject en eenmaal op het einde. De meterstanden van de gezinnen worden gedurende een jaar geïnventariseerd en opgevolgd. Voor de interpretatie van de resultaten wordt samengewerkt met een wetenschappelijke partner.

De netbeheerders moeten dit jaar en volgend jaar op 1 mei rapporteren, en bovendien moet er globaal per netbeheerder worden gerapporteerd over het geplaatste materiaal en het totale budget dat daaraan is besteed. Tevens krijgt het Vlaams Energieagentschap jaarlijks het volledige databestand, zodat ook meer gedetailleerde gegevens, waaronder voornamelijk de rapporten, kunnen worden bekeken en vergeleken. Het Vlaams Energieagentschap heeft ook de mogelijkheid om, net als voor alle andere premies, individuele dossiers op te vragen bij de netbeheerder.

Per uitgevoerde scan wordt een energiebesparing toegekend van 1277 kilowattuur, die primair wordt meegeteld voor de resultaatsverplichting van de netbeheerders. Dat getal werd berekend op basis van twee pilootprojecten in Antwerpen en Gent. De toegekende besparing heeft enkel betrekking op het gemiddelde pakket aan kleine maatregelen dat tijdens de scan zelf werd geplaatst. De besparing is forfaitair vastgelegd, omdat het bijzonder moeilijk is om dat woning per woning te bekijken, en wordt dus niet individueel per scan beoordeeld.

Met betrekking tot de vraag naar maatregelen om de efficiëntie van de energiescans te verhogen, wens ik een aantal bemerkingen te maken. U haalde zelf al aan, mijnheer Decaluwe, dat uw steekproeven bij één netbeheerder uitgevoerd werden. U zegt dat de inhoud overal dezelfde is. Ik weet niet of het om huurdersrapporten of eigenaarsrapporten ging, maar dat onderscheid wordt sowieso gemaakt. Van bij de eerste scans wordt gewerkt met een huurdersrapport en een apart eigenaarsrapport. Veel maatregelen kunnen immers niet door de huurder genomen worden, maar zijn voor rekening van de eigenaar.

Gelet op de prioritair beoogde doelgroep, vaak met beperkte middelen, wordt met dit aparte rapport gepoogd om ook de eigenaars te sensibiliseren en aan te zetten tot energiebesparende investeringen. De grotere investeringen

die nodig zijn bij een huurwoning, kunnen echter enkel worden opgenomen in een eigenaarsrapport. Het Vlaams Energieagentschap heeft op 31 maart de opdracht gegeven om ook deze tips op te nemen in het huurdersrapport, zodat de huurder op zijn minst op de hoogte is van de structurele aanpassingen die nodig zijn om zijn woning energiezuinig te maken.

U stelt verder dat de tips ook terug te vinden zijn op internet. We moeten daar mijns inziens voorzichtig mee zijn. Het is wel degelijk zo dat een tip enkel in een rapport voorkomt indien de scanner bij zijn bezoek ter plaatse vaststelt dat de tip niet wordt nageleefd. Daar staan inderdaad een aantal evidente zaken in, maar we hebben ook vastgesteld dat je zelfs met brochures en internet een bepaalde doelgroep niet kunt bereiken. Het vermelden van al die op het eerste gezicht evidente zaken in zo'n rapport, kan dus zeker geen kwaad.

De Vlaamse Regering heeft uitdrukkelijk geopteerd voor een scan en niet voor een grondige audit. Van een scan mag je verwachten dat hij kwalitatief is, maar inzake de gedetailleerdheid kun je niet hetzelfde niveau verwachten als bij een audit.

De prioritaire doelgroep is de beschermde afnemer en kansarme die niet altijd de middelen heeft om een uitgebreide energieaudit te laten uitvoeren. Een scan kan dan een aanzet zijn om bewuster om te springen met energie, goed op de hoogte te zijn van alle beschikbare tips, maatregelen en premies en over te gaan tot een aantal eenvoudige energiebesparende ingrepen.

Er is mogelijk een groot kwaliteitsverschil in de manier waarop die scans worden uitgevoerd. Dat zal moeten blijken uit de evaluatie. Ik heb er zelf ook een paar bijgewoond. Het betrof onder meer een sociaal tewerkstellingsproject, waarbij de scanner in dialoog trad met de huurder om uitleg te geven over hoe hij kon besparen. Ik weet niet hoe het er in andere gevallen aan toegaat, maar hier bestond de toegevoegde waarde ook uit de uitleg die werd verschaft.

In het besluit van de administrateur-generaal van het Vlaams Energieagentschap is geregeld dat de materialen enkel worden geplaatst op plaatsen waar het zinvol is. Aan de andere kant is het zo dat als richtprijs voor het te plaatsen pakket 20 euro werd doorgegeven aan de netbeheerders, om te vermijden dat de kosten uit de hand zouden lopen.

De vier eenvoudige maatregelen die in het kader van deze scans moeten worden uitgevoerd, vergen, naast wat handigheid bij de uitvoering, vooral veel organisatietalent en kennis van voorraadbeheer. Er is bijvoorbeeld een hele reeks spaarlampen. Het is uiteraard niet de bedoeling dat er bij iedere scan een bus van de Vlaamse overheid aankomt met een heel arsenaal aan

spaarlampen. Men heeft dat beperkt tot een aantal types en men plaatst uiteraard ook enkel spaarlampen waar dat nuttig is.

Het evalueren van de scans louter op basis van het afgeleverde rapport, dat uiteraard zeer belangrijk is, is niet voldoende. De netbeheerders leveren in samenspraak met het Vlaams Energieagentschap ook nog een brochure af waarin, naast wat concrete uitleg bij verschillende maatregelen, ook alle bestaande financiële tegemoetkomingen worden opgelijst.

Mijnheer de Decaluwe, u hebt gelijk wanneer u stelt dat de inhoud van het rapport voor verbetering vatbaar is. Ik heb daarom al een aantal suggesties tot verbetering laten overmaken aan de softwareontwikkelaars.

Een: een heleboel tekstuele aanpassingen aan de tips. Twee: een checklist die bepaalt wanneer een bepaalde tip in het rapport moet verschijnen en wanneer niet. Drie: de opname in het rapport van een beknopte beschrijving van de huidige situatie van de woning. Dat gaat onder meer over het globale energieverbruik, het al dan niet aanwezig zijn van isolatie, het type verwarming en de leeftijd van de verwarmingsinstallatie, de sanitaire warmwaterproductie, het al dan niet in stand-by laten staan van een aantal toestellen, de aanwezigheid van energiezuinige verlichting, enzovoort. Dat zijn een aantal kernelementen die de toestand van de woning globaal weergeven. Vier: het invoegen van een algemeen opmerkingenveld, waarin de scanner een aantal individuele conclusies kan neerschrijven. Nu is daar nauwelijks plaats voor, waardoor de scanner ervan kan uitgaan dat dat ook niet van hem wordt verwacht. Vijf: meer omkadering in het rapport voor de eigenaars, met onder meer een verwijzing naar de bestaande financiële ondersteuningmogelijkheden.

Een aantal suggesties werden al doorgevoerd. Andere volgen bij de release van de nieuwe software, die naar aanleiding van die evaluaties tegen 1 mei wordt verwacht. Gelet op het grote aantal scans die voor het einde van 2009 op straffe van boete moeten worden uitgevoerd, was het onmogelijk dit stop te zetten. Zoals de heer Glorieux en de heer De Klerck – en iedereen hier – al zeiden, we mogen het kind niet met het badwater weggooien. Het is een maatregel die goed bedoeld is. Hij moest worden georganiseerd. Er zijn een aantal verbeteringen mogelijk. We proberen daar op een goede wijze mee om te gaan, om een positief resultaat te bereiken. Uiteraard kan het niet de bedoeling zijn dat we standaardmateriaal aan huis leveren, dat dan niet wordt gebruikt of geplaatst. Dat wordt voort bekeken.

Zowel de heer Martens als de heer Glorieux verwezen naar dat federale fonds. Ze stellen dat we ervoor moeten zorgen dat een en ander mooi op elkaar is afgestemd. Ik pleit er echter voor dat elke overheid zich zou houden

aan de afgesproken bevoegdheidsverdeling. Ik verwijs ter zake heel graag naar het advies dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State onlangs heeft gegeven naar aanleiding van een bepaald wetsvoorstel dat was ingediend bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers. De Raad van State stelde daarin zeer nadrukkelijk: “Ofschoon de verscheidene overheden uitgaven kunnen doen in het kader van een overheidsbeleid of in de vorm van subsidies, zijn ze toch afhankelijk van de materiële bevoegdheid waartoe die geldmiddelen zijn bestemd.” De Raad van State onderzocht met name of de federale staat wel bevoegd is om een financieel voordeel toe te kennen voor natuurlijke personen die uitgaven doen voor een rationeler energiegebruik in een woning. Het antwoord op deze vraag is volgens de raad ontkennend. Hij geeft een hele uitleg om dit te staven. Ik ben het er dus wel mee eens dat er een goede samenwerking moet zijn. Dat zou het wel wat gemakkelijker maken. De kern van de bevoegdheid is Vlaams. Ook wat die ondersteuning betreft, kunnen we de gepaste instrumenten aanreiken. Ik verwijs naar de premie voor niet-belastingbetalers. Ik zei dat al naar aanleiding van de vorige vraag, maar u was er toen nog niet. Die premie en het energierenovatiekrediet kunnen mensen met een bescheiden of beperkter inkomen in staat stellen toch de stap te zetten naar beperkte investeringen in energiezuinigheid.

Er werd me gevraagd hoe het nu zit met het belastingkrediet. Ik stel vast dat oorspronkelijk slechts één bank geïnteresseerd was in het systeem, maar dat vandaag veel meer banken geïnteresseerd zijn. Oorspronkelijk was er ook maar een beperkt aantal aannemers geïnteresseerd. De komende maanden moeten we dit voort afwachten. De premie voor niet-belastingbetalers zal binnen enkele weken effectief van kracht kunnen worden. We wachten nu nog op het laatste advies. Dan kunnen die beide maatregelen tegelijk hun volledige uitwerking hebben.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Er is een instrument in het leven geroepen, dat waarschijnlijk intrinsiek goed is, maar liever 25.000 goed uitgevoerde maatregelen, met goede, concrete resultaten, dan 50.000 halve. De heer De Klerck verwees er al naar: ik heb het gevoel dat er te weinig maatwerk is. Uw antwoord bevestigt dat. Ik treed u ook volledig bij wat de relatie met dat federale fonds betreft. We moeten het maximale halen uit onze bevoegdheden. Als men complementair wil werken aan onze bevoegdheden, dan heb ik daar geen enkel probleem mee, maar dat mag onze bevoegdheden niet doorkruisen.

Volgens de geest van de resoluties moet er worden gewerkt ten aanzien van de zwaksten. Zich ter plaatse

begeven en wat suggesties doen, is dan één zaak, maar dit moet voort worden gevolgd. Buurtwerkers kunnen daar misschien zorgen voor een oplossing. U hebt het al gezegd: dat pakketje van 20 euro is inderdaad niets. Als men een jaar of zes maanden later opnieuw een dergelijke woning bezoekt, dan zijn al die maatregelen al ongedaan gemaakt: de kleefband is eraf gevallen, de folie is verdwenen. Ik pleit ervoor te zoeken naar een structurele wijze van ondersteuning. We hebben diverse instrumenten. Er zijn de scans. Er zijn de audits. We hebben de energie-snoeiërs. Dat zijn toch diegenen die mee die werken moeten uitvoeren, in het kader van de sociale economie van minister Van Brempt. Dit alles moet worden geïntegreerd, om te komen tot goede structurele oplossingen.

Er is sprake van huurdersrapporten en eigenaarsrapporten. Ik vind het enorm positief dat de beide nu weet hebben van elkaar. Tot nu toe was dat niet echt het geval. Daar kan dan een wisselwerking tot stand komen, eventueel ook samen met sociale verhuurkantoren. Als eigenaars het dan niet zien zitten om investeringen te doen, dan kan zo toch worden geprobeerd een dossier te maken, met een betere isolatie van de woning en een lagere energierekening voor de bewoners – en dat zijn dan meestal de zwaksten – als resultaat. Het instrument op zich is in werking, maar er moet wat bijsturing en integratie komen om de resultaten te optimaliseren.

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik wil even inzoomen op één aspect ervan. Het is heel positief dat we hier ook werken aan sociale tewerkstelling. U hebt dat terecht gezegd in uw inleiding. Het is goed dat die mensen aan werk raken en een aantal zeer nuttige zaken kunnen doen, maar dat is meteen ook de achilleshiel van het geheel. Die mensen hebben weliswaar vaak een spoedcursus ter zake gehad, maar ze hebben niet de ervaring van de mensen die thuis zijn in deze materie. Dat is het probleem. Dat resulteert tot op zekere hoogte wellicht in dat standaardlijstje dat vaak opduikt als we die evaluaties bekijken.

Het klopt dat men niet in detail kan gaan, maar er is een verschil tussen dat eerste en een lijstje overlopen en vervolgens aanstippen wat er moet gebeuren. De meerwaarde is vaak zoek als men louter van deur tot deur hetzelfde verhaal brengt, zonder de specifieke mogelijkheden van iedere woning te bekijken. Ook hier is het voortschrijdend inzicht belangrijk, waarbij wordt geleerd uit fouten. Ik hoop dat we die bijstellingen zullen kunnen merken wanneer we dat evaluatierapport en de rapporten waarover de minister het daarnet had, zullen bekijken.

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mevrouw de minister, u stelde dat het weinig zin heeft om standaardmaterieel te leveren

bij mensen, als dat dan niet wordt gebruikt. Dat klopt natuurlijk. In dat licht heb ik een tip, die ik zelf heb gekregen tijdens de rondetafelconferentie die we net voor het zomerreces hebben gehouden met de mensen van de armoedebeweging. Zelfs als mensen in armoede en lage-inkomensgezinnen bereid zijn dakisolatie te plaatsen, is dat niet evident. Installateurs zijn immers vaak niet geïnteresseerd om dat te gaan doen in die huisjes, al was het maar omdat bijvoorbeeld zolders niet altijd even toegankelijk zijn. Ze zijn ook al overbevraagd. Heel vaak worden die opdrachten dan op de lange baan geschoven. Het zou dan ook interessant kunnen zijn om mensen in het kader van sociale tewerkstelling op te leiden om dergelijke isolatiewerken uit te voeren bij lage-inkomensgezinnen. Dat vergt een kleine opleiding. Mensen die een beetje handig zijn, kunnen dat zeker doen. Die aanpak zou voor een win-winsituatie zorgen: niet alleen stellen we mensen tewerk, maar ook kunnen gezinnen met een laag inkomen in huizen die dat misschien het hardst nodig hebben, maar het laatst aan bod komen, van deze maatregel genieten. Dat zou degelijk en betaalbaar zijn. Het lijkt me zinvol regelmatig ons oor eens te luisteren te leggen bij de mensen zelf. We kunnen daar allemaal uit leren.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. De belangrijkste les is hier inderdaad dat we het kind niet met het badwater mogen weggooien, maar dat we gaandeweg minimale kwaliteitscriteria moeten kunnen opleggen aan dat soort energiescans en de aanbevelingen die daaruit voortvloeien. We moeten ook een systematiek van goede werkwijzen ontwikkelen, waarbij lessen worden getrokken uit de verschillende soorten aanpak van die energiescans in de diverse gemeenten en werkingsgebieden van de distributienetbedrijven.

Die energiescans werken hoe dan ook aanvullend op de energieaudits, die een veel duurdere aanpak behelzen, waarbij veeleer wordt gekeken naar de gebouwschil, maar niet naar de wijze waarop een gezin een gebouw gebruikt. Daar valt veel voor te zeggen. Zo zijn er bijvoorbeeld gezinnen die 's avonds alle verwarmingskranen dichtdraaien zonder de thermostaat te verlagen. Dat is natuurlijk absurd: zo gaan ze nauwelijks of geen energie besparen. Er zijn gezinnen die denken dat ze 's nachts beter niet te veel het gebouw afkoelen. Bij mensen leeft immers de mythe dat ze de temperatuur in hun woning 's nachts of wanneer ze niet thuis zijn best niet te veel laten dalen, omdat het meer energie zou kosten om hun woning opnieuw op te warmen dan zou worden bespaard in de periode dat ze niet thuis waren of slapen. Met energiescans kunnen die mythes uit de wereld worden geholpen. Sommige mensen plaatsen een condensatieketel, door belastingaftrek of met een overheidspremie, maar stellen de temperatuur in die

ketel vervolgens in op 70 of 80 graden, zodat de energiewinst die kan worden geboekt door te investeren in een dergelijke duurderde ketel, helemaal verloren gaat. Dat zijn dingen die een energiescan wel de inwoners van een gebouw kan bijbrengen. Ik zou dus zeker dat instrument op zich behouden, maar het ook verbeteren en ervoor zorgen dat het zich op die zaken toespitst.

Mevrouw de minister, dan is er het wegwerken van de financiële drempels, zodat mensen worden geholpen bepaalde investeringen te doen. Wat het Fonds ter Reductie van de Globale Energiekost betreft, dat goedkope leningen versterkt, stelt u dat we ons ervoor moeten houden ons aan bevoegdheidsoverschrijding te bezondigen.

U verwijst naar een advies van de Raad van State. Dat advies is gegeven op 28 februari van dit jaar. Ik wijs erop dat de federale regering er in haar regeerakkoord van een maand later net voor pleit die fiscale aftrek van die energiebesparende maatregelen op te trekken. Die fiscale aftrek is destijds ook op een negatief advies van de Raad van State gestuit. Er werd voor gepleit die belastingvermindering voor energiebesparende investeringen om te zetten in een rechtstreekse korting op de rekening. Na dat advies van de Raad van State waarover u het hebt, en ook na de negatieve adviezen van de Raad van State over de oprichting van dat federale energiebesparingsfonds voor de belastingvermindering, in het kader van de personenbelasting, voor energiebesparende maatregelen, heeft de federale regering toch beslist daarmee door te gaan en die maatregelen te versterken.

Ik vind het merkwaardig dat u nu zegt dat we toch rekening moeten houden met ieders bevoegdheden en dat we niet mogen vragen van de federale overheid wat we er niet van kunnen vragen, terwijl uw partij dat net doet in de federale regering. Ze wil, in het kader van het federale regeerakkoord, net op dat punt die bakens voort verzetten. Ik neem aan dat u hier hetzelfde standpunt huldigt dat uw partij inneemt in de federale regering. Het kan niet zijn dat u op Vlaams niveau oordeelt dat dit bevoegdheidsoverschrijding is, terwijl u federaal in uw regeerakkoord zegt dat dergelijke maatregelen moeten worden voortgezet. *(Opmerkingen bij CD&V)*

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Ik dank de leden voor hun goede suggesties.

Iedereen is het erover eens dat we dit instrument moeten behouden, maar dat het aan wat verfijning toe is. De heer Glorieux zegt dat we moeten investeren in opleiding. Ik denk dat dat echt wel gebeurt. Wat die energiesnoeiers betreft, heb ik alle sympathie voor minister Van Brempt. Ik vind het eigenlijk wel fantastisch die snoeiers op weg te zien gaan om een scan te doen. Zij besteden daar ook wel veel tijd aan. Het komt soms tot bijzonder aangename conversaties in huizen.

Mijnheer Martens, ik heb u daarnet bezig gehoord. Mocht u ooit twijfelen aan uw toekomst, u zou een schitterend energiescanner zijn. De commissiesecretaris was erg verbaasd over enkele van uw tips, die hij niet kende. Er is ook op dat vlak alleszins een grote toekomst voor u weggelegd. Uw overige uitspraken vond ik wat flauw. U spreekt ook enigszins met een gespleten tong. Dat is echt niet nodig.

We weten allemaal wat de oorsprong van het fonds is. Als u zegt dat het allemaal een beetje moeilijk en ondoorzichtig is, pleit ik als Vlaams minister van Energie voor eenvoud. We moeten proberen om met beide beleidsniveaus ervoor te zorgen dat alles wat we doen complementair is en het voor de mensen eenvoudiger wordt. Als we vereenvoudigingen kunnen aanbrengen, zal ik de eerste zijn om dat toe te juichen en mijn volle gewicht in de schaal werpen om dat mee te realiseren.

Het is een verhaal van complementariteit, maar ik probeer op mijn eigen bevoegdheid te blijven en daar te realiseren wat nuttig en opportuun is. Die kansen moeten we op beide niveaus ook grijpen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de gezondheidsrisico's van ventilatiesystemen

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, de energieprestatieregelgeving voor nieuwbouw en renovatie met bouwvergunning legt een aantal eisen op inzake energieprestatie en binnenklimaat van de woning. De standaardnormen worden gelijkgesteld met een E-peil van 100: dan beschikt de bouwheer over een woning met een goede energetische prestatie en een gezond binnenklimaat.

Het economische optimum van de energiebesparende maatregelen, waarbij de meerkost van de investering wordt geneutraliseerd door het verminderde verbruik, zou in het huidige regelgevend kader bereikt worden bij woningen met een E-peil van rond de 60. Een passiefwoning gaat nog een stap verder en streeft naar een E-peil van 30.

Voor een gezond binnenklimaat is een optimaal ventilatiesysteem onmisbaar. Deze problematiek gaat vooral over de mechanische balansventilatie met warmterecuperatie, type D, dat zorgt voor het hoogste verlagend effect op het E-peil. Naast het D-type bestaat nog het

A-type, natuurlijke ventilatie, en het C-type, natuurlijke toevoer met mechanische afvoer, die ook ruimschoots aan de verwachtingen voldoen, maar het D-type haalt het hoogste E-peilverlagend effect.

De balansventilatie met warmterecuperatie wordt dan ook algemeen naar voren geschoven om te kunnen voldoen aan de energieprestatienormen. Ook in passiefhuizen wordt dit type gebruikt. De overheid stimuleert in haar subsidiebeleid de aankoop van dergelijke systemen omwille van het hoge E-peilverlagend effect. De distributienetbeheerders stappen bovendien af van de premie per energiebesparende maatregel en kennen een premie toe naargelang het E-peil van de woning. Dus hoe lager het E-peil, hoe hoger de premie. Ook dat zet aan tot de keuze voor balansventilatie met warmteterugwinning.

Tot hier het theoretische kader. Laten we een ding duidelijk stellen: we kunnen een zo laag mogelijk E-peil met een optimale ventilatie enkel maar toejuichen.

Enkele weken geleden waren er in Nederland, tot in de Tweede Kamer, verhitte discussies over de balansventilatie met warmterecuperatie, nadat een aantal gezondheidsklachten binnenliepen van bewoners uit een nieuwbouwwijk in Amersfoort, waar dit systeem werd geïntegreerd.

Mevrouw de minister, in artikels stond dat slechte ventilatie honderden bewoners ziek maakt. Honderden bewoners van een nieuwbouwwijk werden ziek door het energiezuinige ventilatiesysteem in hun woningen. Men heeft het over chronische long- en oogontstekingen en astmatische aanvallen. In het begin waren er maar een tiental klachten, maar ondertussen zijn er 310 officieel geregistreerde huishoudens met gezondheidsklachten. Na een uitzending van Zembla op de Nederlandse televisie hebben er honderden inwoners gefundeerde concrete klachten naar voren gebracht.

In Nederland zijn er 400.000 woningen met een balansventilatiesysteem uitgerust. Ook in het begin van de jaren negentig zorgde dit in Nederland al voor enige commotie, naar aanleiding van wetenschappelijk onderzoek. Een aantal hoogleraren gezondheidstechniek voor gebouwen legden duidelijk de link tussen gezondheidseffecten en deze ventilatiesystemen. Uit een studie over gezondheidsrisico's van ventilatiesystemen in woningen blijkt dat men al een tijdje geleden wees op bepaalde risico's.

Mevrouw de minister, ik heb ook de vraag gesteld aan het Vlaams Energieagentschap en heb het gevoel dat men rond deze problematiek de kop in het zand durft te steken, al dan niet onder druk van het Wetenschappelijk en Technisch Centrum voor het Bouwbedrijf, want men promoot het systeem D.

Als men er alle studies op naleest, is dit toch geen goede oplossing. In de Nederlandse studies stelt men dat ook

het onderhoud en de plaatsing de oorzaak zijn. Dat klopt misschien, maar als we die systemen in sociale woningen installeren, en de filters moeten na een beperkte periode vervangen worden en dat kost geld, is snel duidelijk dat dat niet zal gebeuren. Dat houdt toch een aantal risico's in.

Men stelt dat het reinigen van de kanalen niet mogelijk of bijzonder lastig is en ook bijzonder duur. De mate van vervuiling van de kanalen is niet zichtbaar, zoals in de studies staat. Het is belangrijk dat men daar toch rekening mee houdt. In de studie uit 2001, van onder meer professor van Bronswijk, wordt duidelijk een causaal verband gelegd tussen de ziektes en de WTW-installatie.

Hoort u mij nu pleiten tegen ventilatiesystemen? Nee, maar ik denk dat we wel preventief moeten optreden en er op een goede manier mee om moeten gaan, omdat er toch een aantal risico's aan verbonden zijn.

Het lijkt erop dat, zoals blijkt uit het debat in de Tweede Kamer, de installatie in Nederland misschien verboden zal worden. Ik zou ook niet graag hebben dat dan de enorme reserves in Vlaanderen worden geïmplementeerd, met alle gevolgen van dien. Maar ik wil geen afbreuk doen aan het belang van ventilatie.

Mevrouw de minister, bent u op de hoogte van de resultaten van diverse studies naar de gezondheidsproblematiek van ventilatiesystemen? Zijn er in Vlaanderen dergelijke klachten bekend? Welke conclusies kunt u hieruit trekken, ook naar aanleiding van het debat in Nederland? Welke initiatieven kunt u nemen? Ik zie dat de distributienetbeheerders ook het systeem D promoten. Moeten we niet eens nagaan of men het geweer van schouder moet veranderen en een ander type van ventilatie moet promoten?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, collega's, de Nederlandse studies zijn mij bekend. Tot op vandaag worden de systemen met warmterecuperatie in België minder toegepast en dan nog vooral in kantoorruimtes.

Het probleem van de gezondheidsklachten in Nederland werd onderzocht door de gemeentelijke gezondheidsdienst van Eemland. Het rapport dateert van september 2007.

Mijnheer Decaluwe, u hebt zelf omschreven hoe dat gelopen is. Een aantal inwoners van de wijk Vathorst hadden wat gezondheidsklachten en schreven die toe aan de ventilatie in hun woning. In de onderzochte woningen kwamen twee types ventilatiesystemen voor: mechanische toevoer en afvoer, of balansventilatie, en toevoer via roosters in ramen en afvoer door mechanische afzuiging.

Veel van die gezondheidsklachten bleken samen te gaan met de aanwezigheid van balansventilatie. Het is niet uitgewezen of die balansventilatie op zich de oorzaak is van de gezondheidsproblemen. Het zou ook kunnen dat de problemen het gevolg zijn van het circuleren van meer stofdeeltjes of andere factoren in het binnenmilieu ingevolge tekortkomingen in het ontwerp, de keuze van materiaal, de aanleg, het onderhoud, het gebruik of het niet goed gebruiken, bijvoorbeeld omwille van geluidshinder, van de balansventilatie. In het merendeel van de onderzochte woningen voldeed de ventilatiecapaciteit niet aan de wettelijke vereisten. Onder andere door vervuiling en slijtage kan de ventilatiecapaciteit overigens snel afnemen.

Een tweede Nederlandse studie geeft een overzicht van de verschillende types van ventilatiesystemen en het ziekerisico, trekt een aantal conclusies en doet aanbevelingen.

Uit deze studie blijkt dat systemen met mechanische toevoer en afvoer van lucht om meerdere redenen risicovoller zijn dan systemen met enkel mechanische afvoer. Alle systemen met filters of kanalen voor de toevoer van lucht hebben een consequent reinigings- en onderhoudsregime nodig. Als dat gebeurt, kan men voor een groot deel het verhoogde risico opheffen.

Gezondheidsklachten over het binnenmilieu in het algemeen worden behandeld door de diensten van minister Vanackere, bevoegd voor Volksgezondheid. We hebben naar aanleiding van uw vraag ook contact opgenomen met de administratie die bevoegd is voor Volksgezondheid. Blijkt dat ook daar een paar klachten in verband met ventilatiesystemen, vooral in kantoorgebouwen, werden behandeld. Na onderzoek van deze klachten bleek de oorzaak vooral te liggen in het onderhoud en de reiniging van de ventilatiesystemen, maar ook de plaats waar de lucht wordt aangezogen, speelt een belangrijke rol. Als de lucht wordt aangezogen op een plaats waar er een grote buitenluchtvervuiling heerst, wordt die vervuilde lucht in het ventilatiesysteem opgenomen.

Kunnen we nu al definitieve conclusies trekken? Neen, dat kan nog niet. Er zijn zelfs vandaag geen redenen om te stellen dat een goed ontworpen, goed geïnstalleerde, goed onderhouden en juist gebruikte balansventilatie schadelijk is voor de gezondheid. Uit de studies blijkt dat vooral het reinigen en onderhouden van ventilatiesystemen een zeer belangrijk aandachtspunt is. Ook de correcte berekening van de ventilatiecapaciteit, de plaats van aanzuiging van de buitenlucht en de juiste installatie van het systeem zijn belangrijk.

Vandaag stellen dat het systeem slecht is, kunnen we niet. We kunnen wel concluderen dat een aantal randvoorwaarden vervuld moeten zijn om een behoorlijke kans te hebben op het goed werken van het systeem.

Ik heb dan ook aan mijn administratie opdracht gegeven om, samen met de diensten van minister Vanackere en het Vlaams Energieagentschap, na te gaan of verdere acties nodig zijn en of het nodig is om maatregelen te nemen.

Als u mij vraagt welke maatregelen ik vandaag zou kunnen nemen, denk ik vooral dat het nuttig zou kunnen zijn om binnenkort een communicatie-initiatief te nemen naar de installateurs van ventilatiesystemen en de gebruikers, zeer in het bijzonder wat betreft het onderhoud en de reiniging van deze systemen. Ik denk dat we zo al veel problemen kunnen vermijden en meer proactief kunnen werken.

Ook initiatieven naar architecten over de juiste berekening van de ventilatiecapaciteit en de plaats waar de buitenlucht wordt aangezogen, zijn aandachtspunten. We moeten eens kijken of het nuttig is om daar wat actie te ondernemen.

Ik ga vandaag de balansventilatie niet zomaar verdedigen en ook niet veroordelen, want dat is nog veel te vroeg. Ik wil wel een onderscheid maken tussen balansventilatie als zodanig en de manier waarop ze ontworpen, geplaatst, onderhouden en gebruikt wordt. De randvoorwaarden moeten uiteraard vervuld zijn om tot een goed resultaat te komen. Als blijkt dat het tweede bijna onlosmakelijk verbonden is met het eerste, dan vind ik dat we als overheid moeten ingrijpen.

We moeten een en ander van wat dichterbij bekijken. Op het vlak van communicatie kunnen we zeker wat actie ondernemen.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Dit fenomeen is recent vooral in Nederland nogal sterk in de media gekomen. De problematiek van de kantoorruimten is ons ook niet onbekend. Met deze vraag wil ik uiteraard niet bereiken dat we het kind met het badwater weggooien. Maar wat dit type van ventilatie betreft, zit je met het feit dat het onderhoud en dergelijke problemen oplevert voor een bepaalde doelgroep. Als je ook in de sociale woningbouw ziet hoe mensen omgaan met het onderhoud van hun woning, kun je je afvragen of je met dergelijke systemen niet om problemen vraagt.

We moeten daar zo snel mogelijk een evaluatie van maken. Er zijn immers ook andere ventilatiesystemen. We hebben in Vlaanderen bedrijven die aan de Europese top staan wat betreft natuurlijke ventilatie. We moeten dat eens rustig evalueren, in functie van een zo goed mogelijk energieprestatiepeil in combinatie met een optimale gezondheid. We moeten bekijken in welke mate we bepaalde systemen blijven steunen en hoe

we andere systemen, die vandaag nog geen steun krijgen, beter kunnen steunen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Frans Peeters tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, en tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de evaluatie van het Mobiliteitsconvenant en de bijhorende modules

De heer Frans Peeters: Mevrouw de minister, deze vraag is zowel aan u als aan minister van Mobiliteit Van Brempt gericht. De vraag is ingegeven door de zorg om met de beschikbare financiële middelen zo veel mogelijk fietspaden aan te leggen. Het is in de eerste plaats de verantwoordelijkheid van het Vlaamse Gewest om wat betreft fietspaden langs gewestwegen zelf het initiatief te nemen.

Twee jaar geleden werd in de commissie voor Openbare Werken – na herhaald aandringen – een evaluatie gemaakt van het mobiliteitsconvenant met de bijhorende modules. Aansluitend daarop werd door het Vlaams Parlement een resolutie aangenomen betreffende de evaluatie van de mobiliteitsconvenants. De essentie van de evaluatie kwam voornamelijk neer op de wens om de modules meer te integreren, te verduidelijken, te vereenvoudigen of in sommige gevallen zelfs af te schaffen.

Ruim een jaar later is vanuit de kabinetten voorgesteld om het convenantenbeleid bij te sturen. Die bijsturing was misschien niet helemaal in de lijn van de resolutie, maar er zijn in elk geval aanpassingen gebeurd.

Een belangrijk aandachtspunt tijdens de discussie was dat er twee ministers verantwoordelijk zijn voor eenzelfde mobiliteitsconvenant. Het is belangrijk dat vanuit deze commissie het signaal wordt gegeven dat Mobiliteit en Openbare Werken het best in handen van één minister vallen.

Een ander aandachtspunt was de onteigeningsprocedure. We hebben er meermaals op gewezen dat de procedure lang aansleept en dat het aankoopcomité federaal georganiseerd en bovendien ondermand is, met alle gevolgen van dien. Men moet jaren wachten vooraleer men de eerste spade in de grond kan steken, omdat de gronden niet aangekocht raken. In het kader van de staatshervorming zal het Vlaamse Gewest de taak van het federale aankoopcomité overnemen.

Een ander punt tijdens de evaluatie in 2006 was dat het agentschap Wegen en Verkeer (AWV) vragende partij

was om de studies binnen de module 11 waarvoor nog geen start- of projectnota bestaat, zelf op te starten en dat waar AWV het initiatief wil nemen, zij zelf fietspaden moeten kunnen aanleggen. Ik heb, net als diverse leden van deze commissie, ook uitdrukkelijk gesteld dat die bevoegdheid moest worden teruggegeven aan het AWV. Die mensen zijn het best geplaatst en kunnen op een heel efficiënte manier de beschikbare middelen inzetten. Helaas is dat niet opgenomen door de regering.

Ik was dan ook heel verheugd om u in de plenaire zitting van 9 april 2008 te horen zeggen dat het mobiliteitsconvenant met bijhorende modules opnieuw moeten worden geëvalueerd. Dat klinkt ons als muziek in de oren, want wij zijn daar zelf altijd vragende partij voor geweest.

Wenst u een evaluatie door te voeren voor alle modules binnen het mobiliteitsconvenant of enkel voor de modules die betrekkingen hebben op fietspaden, met name module 11, 12 en 13? Er zijn immers ook heel wat andere modules aan de orde geweest, ik denk aan de modules in verband met het openbaar vervoer, het onderhoud van de gewestwegen, enzovoort. Hoe ziet u dit? Op welke termijn wilt u deze evaluatie doorvoeren? Wat is uw visie op het systeem van modules binnen het mobiliteitsconvenant? Hoe ziet u dit in de toekomst evolueren?

Hebt u zicht op hoe de overheveling van de bevoegdheid inzake onteigeningen zal worden georganiseerd? Werden daarvoor al stappen ondernomen? Wat is uw visie daaromtrent? Komt er een Vlaams onteigenings- of aankoopcomité? Zullen de gemeenten de mogelijkheid krijgen om hierin een bemiddelende rol te vervullen? Dat kan soms tot snellere resultaten leiden dan wanneer dit louter doorverwezen wordt naar een onteigenings- of aankoopcomité.

Lijkt het u niet aangewezen om in het kader van de module 11 en 12 opnieuw de verantwoordelijkheid en het initiatief bij het agentschap Wegen en Verkeer te leggen?

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Mevrouw de minister, collega's, ik sluit mij aan bij de vragen van de heer Peeters, vooral inzake de evaluatie van de modules 11, 12 en 13. Bij die modules staat immers zeer nadrukkelijk vermeld dat binnen die gemeentelijke begeleidingscommissies (GBC) naar een consensus moet worden gestreefd, en dat dat vervolgens bij de provinciale auditcommissies (PAC) conform moet worden verklaard met het gemeentelijk mobiliteitsplan en het fietsbeleid van de overheid.

In sommige provincies merk ik echter dat de gewestelijke actoren in de gemeentelijke begeleidingscommissies

enkel luisteren en geen bemerkingen formuleren. Dat gebeurt pas bij de behandeling van de PAC's. De lokale besturen worden dan vervolgens geconfronteerd met bijkomend studiewerk.

Ik vraag me dan af wat de zin is van die afzonderlijke vergaderingen die in de procedure voorzien zijn, als de bemerkingen van de gewestelijke actoren toch pas in de tweede fase worden geformuleerd. Dat zorgt voor een enorme vertraging in de procedure en leidt vaak enkel tot wat meer werk voor de private studie bureaus die erbij worden betrokken. Je kunt je dus vragen stellen bij de toegevoegde waarde van die procedures.

Een vraag die ik ook heb, is of er binnen de Vlaamse Gemeenschap over de werking van die gemeentelijke begeleidingscommissies en die provinciale auditcommissies ook een evaluatie is gemaakt. Ik heb dat niet kunnen terugvinden. Als ik de leden zo beluister, verschilt die werking immers van provincie tot provincie. De tijd tussen de goedkeuring van de module in de gemeenteraad en de uiteindelijke verwezenlijking verschilt duidelijk van provincie tot provincie. Het lijkt me dus erg zinvol die werking te evalueren, mocht dat nog niet zijn gebeurd.

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Ik sluit me volledig aan bij de vragen van de heer Peeters. De evaluatie is erg belangrijk om te kunnen bijsturen waar dat nodig blijkt te zijn. Vooral de vijfde vraag van de heer Peeters wil ik nadrukkelijk steunen. Het is inderdaad belangrijk dat het gewest snel opnieuw het initiatief tot het aanleggen van fietspaden langs gewestwegen volledig naar zich toe trekt. Nu bestaan er immers nog een aantal belemmeringen, doordat het initiatief voor een belangrijk deel nog bij de gemeente berust. Daardoor is er een grote vertraging. De procedures voor het aanleggen van fietspaden worden verlengd. Dat zullen we zo snel mogelijk moeten wegwerken.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, deze commissie heeft inderdaad al meermaals gediscussieerd over de mobiliteitsconvenanten. Na die gedachtewisseling is er een voorstel van resolutie ontstaan, dat unaniem werd goedgekeurd in de plenaire vergadering.

Mijnheer de voorzitter, zoals u stelt, is er onvoldoende uitvoering gegeven aan deze resolutie. Mevrouw de minister, vorige week hebben we in deze commissie, ook naar aanleiding van mijn vraag over de geluidsschermen en module 5, gevraagd op welke wijze u nu voort deze modules zult aanpakken. Uiteindelijk stelt u

immers zelf voorstander te zijn van het herzien van een aantal modules. Blijkbaar ligt de bal echter in het kamp van minister Van Brempt. Hebt u ondertussen dat overleg gevoerd? Is zij ondertussen ook bereid om een aantal modules bij te sturen?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Geachte leden, deze vraag was inderdaad gesteld aan minister Van Brempt en mezelf. Nu, ik moest in deze commissie zijn, en het antwoord is ook met de beide kabinetten doorgesproken.

De evaluatie van het mobiliteitsconvenant wordt geregeld door artikel 7 van het decreet betreffende de mobiliteitsconvenants van 20 april 2001. Die evaluatie heeft altijd betrekking op alle aspecten van het mobiliteitsconvenant. Ze behelst de opmaak en bijsturing van de gemeentelijke mobiliteitsplannen, de toepassing van de modules en de rollen en verantwoordelijkheden van de verschillende partners. Mijnheer de Kort, die evaluatie moet daar dus ook betrekking op hebben. Dat zit daar allemaal in. Naast een stand van zaken met betrekking tot de gemeentelijke mobiliteitsplannen en de modules, worden ook op basis van deze ervaringen aanbevelingen en eventuele voorstellen voor een verdere bijstelling van het instrument geformuleerd.

Op basis van de evaluatie 2006 heeft er, zoals u allen weet, een vrij grondig bijsturingsproces plaatsgevonden in de loop van 2006 en 2007. Ik zal straks de modaliteiten van de evaluatie geven, maar het is natuurlijk niet de bedoeling om alles opnieuw in vraag te stellen. De evaluatie die momenteel eigenlijk bezig is, zal dan ook grotendeels terugkomen op de eerste resultaten van het bijsturingsproces. We zullen dus bekijken of het resultaat ons bevalt, of of er nog wat wijzigingen nodig zijn.

Wat de modules 11, 12 en 13 betreft, zijn de moduleteksten ondertussen integraal op elkaar afgestemd. Ook is de looptijd beperkt tot 10 jaar. De evaluatie zal zich dus niet toespitsen op die bepalingen. Wel, en dat heb ik hier al meermaals aangekondigd, is het mijn bedoeling en die van minister Van Brempt om na te gaan of de modules goede instrumenten zijn om het beleid dat we vooropstellen te realiseren. Dat is de kernvraag die we ons moeten blijven stellen. Het is tot op vandaag niet duidelijk of het subsidiemechanisme, waarbij de termijn waarbinnen de toegekende subsidies op het terrein kunnen worden aangewend vrij lang is – vroeger was dat 15 jaar, nu 10 jaar –, voldoende garanties biedt op een snelle en efficiënte realisatie van het beleid dat we willen verwezenlijken. We moeten dus echt wel de discussie durven aan te gaan om te zoeken naar dat instrument dat ons de gelegenheid geeft tot of de grootste garantie biedt op een snel en efficiënt aanleggen van die fietspaden. De leden zullen straks allemaal mee de gelegenheid hebben om dat te doen. Dat is het

doel dat we willen bereiken. Voor het overige gaat het slechts over instrumenten om dat te verwezenlijken.

Mijnheer Peeters, u vindt dat die module 11 een veel grotere rol moet gaan spelen, zodat het Vlaamse Gewest veel meer zelf het initiatief kan nemen. Ik sta daar helemaal niet afkerig tegenover. Ik vind dat op zich geen slechte zaak. Dat is een van de belangrijke elementen die straks in overweging worden genomen.

De evaluatie van 2008 wordt op dit ogenblik voorbereid door de verschillende partners die betrokken zijn bij het convenant. Dat is trouwens decretaal voorzien. Die voorbereiding staat onder leiding van het Departement Mobiliteit en Openbare Werken. De evaluatie wordt momenteel opgemaakt, op alle niveaus. De eindbespreking van de ontwerptekst door de taskforce Mobiliteitsconvenant is voorzien voor 15 mei. Ik voorzie dat wij, de beide bevoegde ministers, eind mei het evaluatieverslag in ontvangst zullen nemen. Mijnheer de voorzitter, ik ga er dan van uit dat we de discussie voort zullen kunnen voeren binnen het parlement en uiteraard op de eerste plaats binnen deze bevoegde parlementaire commissie.

Dan werd er gevraagd wat mijn visie was. Zoals ik al zei, kan het volgens mij en minister Van Brempt helemaal niet de bedoeling zijn noch het mobiliteitsconvenant op zich, noch het werken met modules in vraag te stellen. We hebben ter zake al een hele weg afgelegd. Het mobiliteitsconvenant lijkt me toch een zeer nuttig instrument om te komen tot een gedragen en geïntegreerde aanpak van de mobiliteitsproblematiek en de mogelijke bijdrage van de openbarewerkensector hierin. Wel moeten we ervoor zorgen dat we onze doelstellingen op de meest efficiënte wijze verwezenlijken. Zoals ik eerder heb gesteld in deze commissie, hadden we gehoopt dat die modules 12 en 13 een gigantische stimulans en een enorme vooruitgang zouden betekenen. We zien echter dat die module 13 elk jaar weliswaar mooi vastgelegd raakt, zoals gepland, maar dat op het terrein de uitvoering wat achterblijft. Het grootste knelpunt vormen de onteigeningscomités en de comités van aankoop. Ik denk dat u die cijfers al hebt, maar ik heb ze nog eens meegebracht.

De overheveling van de bevoegdheid met betrekking tot onteigeningen maakt momenteel deel uit van de bevoegdheden die in het wetsvoorstel houdende institutionele maatregelen dat werd ingediend in de Senaat, zijn opgenomen. Dat voorstel wil de gemeenschappen en gewesten toelaten een eigen procedure qua onteigeningen uit te werken. Dat vormt uiteraard een mooie basis voor gesprekken en overleg binnen de Vlaamse overheid, om te bekijken hoe we dat op de meest efficiënte wijze kunnen verwezenlijken. Ik denk zelfs dat we ter zake vrij snel zouden kunnen gaan. Zo zou voor onteigeningen die een beperkte weerslag en een miniem financieel belang hebben, een snellere en meer soepele procedure kunnen worden uitgewerkt. Dat is immers een

groot knelpunt. Nu zijn de uit te voeren procedures vrij omslachtig. Dat zou een concreet instrument kunnen zijn om de zaken vooruit te helpen, door knelpunten die ervoor zorgen dat een aantal zaken blijven aanslepen, weg te werken.

Het knelpunt van de comités van aankoop werd hier al aangehaald. Het is uiteraard een gevoelige materie. We merken ook dat de comités van aankoop, die federaal worden geregeld, op dit ogenblik echt te weinig manschappen hebben. Iemand heeft mij het voorbeeld gegeven van een comité van aankoop waar een dame een arbeidsongeval had, waardoor het comité niet meer bevolkt was en er in een bepaalde regio plots maanden achterstand was en men bepaalde projecten niet meer kon realiseren. Daar moeten we in ieder geval tot een doorbraak proberen komen, want het blijkt een heikel punt te zijn.

Mijnheer Peeters, u vraagt ook of het niet raadzaam is om in het kader van de modules 11 en 12 opnieuw de verantwoordelijkheid en het initiatief bij het agentschap Wegen en Verkeer te leggen. Uit de evaluatie die volgt, zal moeten blijken hoe we moeten bijsturen en wat gerealiseerd kan worden. Als daaruit blijkt dat de module 11 het meest aangewezen instrument is en we de inzet hiervan moeten verhogen, zullen we moeten zorgen dat er een pak middelen bij komen.

Op het eigen investeringsartikel staat voor 2008 10 miljoen euro geprogrammeerd voor eigen fietspadprojecten. Dat zijn heel specifieke fietspadgerelateerde projecten. U weet dat de middelen voor het Fietsfonds niet helemaal opgesoupeerd waren vorig jaar. We hebben besloten dat het instrument nog te weinig bekend was en hebben de middelen overgedragen, zodat we in 2008 extra middelen hebben om specifieke fietspadgerelateerde projecten te realiseren op module 11.

De heer Frans Peeters: Mevrouw de minister, ik wil u danken voor het antwoord. We kijken uiteraard uit naar het evaluatierapport dat op 15 mei afgerond zal worden en dat hoe dan ook geagendeerd zal worden in deze commissie. Dat geeft ons de kans om te kijken welke voorstellen voorliggen en om opmerkingen te maken.

Ik wil toch nog kort stilstaan bij het feit dat het mobiliteitsconvenant en de modules op zich niet in vraag worden gesteld. Ik denk dat het een heel goed instrument is waarbij gemeenten, provincie en het Vlaamse Gewest een integrale benadering hanteren om bepaalde projecten te realiseren. Op zich is dat goed, maar het kan niet zijn dat een module of gecombineerde modules in het mobiliteitsconvenant en de te volgen procedures de bottlenecks zijn. Ik denk dat we daar oog voor moeten hebben.

De snelheid is eigenlijk hemeltergend. Ik heb een project voor een fietspad met module 13 meegemaakt,

waarvoor van bij de start alle middelen werden ingezet om het zo snel mogelijk af te ronden, maar het duurde 12 jaar voor het fietspad was aangelegd.

Er worden heel wat gemeenten mee geconfronteerd en op die manier worden het slapende modules. De middelen worden vastgelegd, maar er wordt eigenlijk geen vooruitgang geboekt. Eigenlijk is dat allemaal dood kapitaal. Die dingen wensen we toch nog eens te bespreken bij de evaluatie.

Ook de onteigeningen blijven de achilleshiel van die projecten. Ik denk dat nu al vooruit gedacht moet worden op wat komen gaat. Als de beslissing valt en het Vlaamse Gewest is niet voorbereid wat betreft de structuren om het in te vullen, verliezen we misschien daarmee ook nog tijd. Ik denk dat dat mee zal worden opgenomen in de evaluatie.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mevrouw de minister, ik wil u bedanken voor uw antwoord. Ik kijk ook uit naar het eindrapport en hoop dat er dan een oplossing komt voor een aantal modules die moeilijk uitvoering

krijgen. Dat zijn de modules die de heer Peeters aanhaalt, maar ook module 5.

Ik heb deze week nog een brief gekregen van inwoners van de Wilsonweg, waaruit blijkt dat het stadsbestuur niet direct wil overgaan tot de plaatsing en financiering van geluidsschermen. Daarmee komen we terug op hetzelfde punt: er komt geen oplossing als module 5 niet wordt aangepast.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Module 5 wordt mee geëvalueerd. We zijn de geluidsbelastingkaarten aan het opmaken. We moeten ook voldoen aan een aantal Europese verplichtingen. Het lijkt me interessant om het debat te voeren.

Nu is er een getrapte verantwoordelijkheid. Naargelang de geluidsbelasting hoger wordt, wordt de verantwoordelijkheid van het Vlaamse Gewest groter. Als we aan die verhoudingen beginnen sleutelen, moeten we dat doen op een wetenschappelijke basis. Het onderzoek dat op dit moment loopt, om de kaarten op te stellen, kan een nuttige vertrekbasis zijn om module 5 te herbekijken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.